

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci **žalobců: a) M. Y. S.**, nar. „X“, **b) S. S.**, nar. „X“, **c) nezl. S. S.**, nar. „X“ (původně uvedeno nar. „X“), **d) U. S.**, nar. „X“, všichni státní příslušnost Afgánistán, všichni umístění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá pod Bezdězem-Jezová, PSČ 294 21, všech zastoupených Mgr. Tomaszem Heczkem, advokátem, Holandská 1, 639 00 Brno, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109922-12/ČJ-2016-040022-SV-CV; ze dne 31.5.2016, č.j. KRPU-109922-24/ČJ-2016-040022-SV-CV; ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109832-8/ČJ-2016-040022-SV-CV; ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109833-14/ČJ-2016-040022-SV-CV a ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109878-15/ČJ-2016-040022-SV-CV,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109922-12/ČJ-2016-040022-SV-CV **se zamítá.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109832-8/ČJ-2016-040022-SV-CV **se zamítá.**
- III. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109833-14/ČJ-2016-040022-SV-CV **se zamítá.**
- IV. Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109878-15/ČJ-2016-040022-SV-CV **se zamítá.**

- V. Žaloba žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 31.5.2016, č.j. KRPU-109922-24/ČJ-2016-040022-SV-CV, **se zamítá.**
- VI. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se ve společné žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109922-12/ČJ-2016-040022-SV-CV a následně vydaného rozhodnutí ze dne 31.5.2016, č.j. KRPU-109922-24/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterými bylo rozhodnuto, že se žalobce a) zajišťuje, rozhodnutí žalované ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109833-14/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce b) zajišťuje, rozhodnutí žalované ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109832-8/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce c) zajišťuje a rozhodnutí žalované ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109878-15/ČJ-2016-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce d) zajišťuje, a to za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), s tím, že doba zajištění jim byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), shodně na 30 dnů od okamžiku omezení jejich osobní svobody.

Žalobci v žalobě ve znění její opravy a doplnění ze dne 19.6.2016 uplatnili ve vztahu k jednotlivým žalobám tři okruhy námitek.

Zejména žalobci namítali porušení čl. 28 odst. 2 a 3 nařízení Dublin III a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila otázku, zda je předání žalobců do Maďarska reálné. Podle žalobců je předání do Maďarska nepřípustné dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřípustným již samotné zajištění. Žalobci v tomto ohledu konkrétněji uvedli, že v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (pozn. soudu - žalobci rovněž přišli ze Srbska), které dle nařízení vlády č. 191/2015 Maďarsko pokládá za bezpečnou zemi, jsou jejich žádosti na základě uvedeného nařízení odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřípustné. Proti rozhodnutí o nepřípustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké třidenní lhůtě, přičemž podání žaloby proti zamítavému rozhodnutí není zákonem přiznán odkladný účinek (žalobce zde odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/07, ze dne 25.5.2008 a nález sp. zn. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1.12.2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) I.M. v. Francie č. 9152/09, ze dne 2.2.2012). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Je pak notorií, že azylové řízení

v Srbsku nesplňuje základní požadavky kladené na azylové řízení a tudíž je zcela nepřijatelné. Podle zprávy UNHCR z roku 2012 není možné považovat Srbsko za bezpečnou zemi. Žalobci rovněž poukázali na hodnotící zprávu UNHCR z května 2016, která kriticky hodnotí zavedení národního seznamu třetích bezpečných zemí, do kterého Maďarsko zahrnuje mimo jiné i Makedonii a Srbsko, neboť dle názoru UNHCR nejde o bezpečné země, když neplní své povinnosti týkající se poskytování ochrany uprchlíkům a poukazuje na vysoký počet osob zbavených osobní svobody během čekání na deportaci do Srbska. Žalobci vytkli žalované, že se nezabývala otázkou systémových nedostatků azylových řízení v Maďarsku a tím, odkud žalobci do Maďarska vystoupili. Žalobci rovněž odkázali a citovali z rozsudků Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 110/2015-79 a č.j. 49 Az 109/2015-74, oba ze dne 14.1.2016, v nichž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska.

Žalobci rovněž poukazovali na situaci v přijímacích a pobytových střediscích pro uprchlíky v Maďarsku, která jsou přeplněná a žalobcům hrozí, že se ocitnou bez přiměřené materiální pomoci a v důsledku toho v situaci extrémní chudoby, která je v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (žalobci v této souvislosti poukázali na rozsudek ESLP M.S.S. v. Belgie a Řecko, č. 30696/09, ze dne 21.1.2011, který řešil porušení zákazu ponižujícího zacházení v souvislosti s ponecháním žadatele o azyl bez ubytování a materiální a finanční podpory a zprávu organizace Hungarian Helsinki Committee, dle které v důsledku novely maďarského azylového zákona nemá Úřad povinnost zajistit žadateli o azyl ubytování a na zprávu UNHCR z května 2016, dle které uzavřením největšího střediska v Debrecínu, došlo ke snížení kapacity stálých otevřených středisek). Dle žalobců nelze z uvedených důvodů Maďarsko považovat za bezpečný stát, který by byl odpovědný za posouzení azylové žádosti žalobců v souladu s nařízením Dublin III, protože nelze ani uvažovat o jejich zajištění za účelem předání do Maďarska a napadená rozhodnutí jsou nezákonná.

Žalobci namítali, že žalovaná ve svých rozhodnutích správně neposoudila možnost, resp. nemožnost předání žalobců do Maďarska, resp. se touto otázkou vůbec nezabývala, když pouze konstatovala, že „nejsou známy překážky předání“. Žalovaná se přitom vůbec nezabývala vyloučením předání podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, čímž porušila ust. § 2 odst. 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a současně § 68 odst. 3 správního řádu, neboť závěr o neexistenci překážek realizace předání řádně nezdůvodnila.

Žalobci konečně namítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované ve vztahu k existenci vážného nebezpečí útěku, přitom poukázali na ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku a na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, které identicky upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění. Žalobci vytýkali žalované, že ve svých rozhodnutích vůbec nezmínila předmětné ustanovení zákona a touto otázkou se vůbec nezabývala. Toto dle žalobců představuje hrubé porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Z uvedených důvodů žalobci navrhli zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání odměny zástupci.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Poukázala na to, že její postup byl v souladu se zákonem, nařízením Dublin III a rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 11/2015. S ohledem na zjištění, že žalobci - žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, nesetřvali na území Maďarska do konečného rozhodnutí o jejich žádostech a odtud vycestovali do cílové země, kterou dle jejich vlastního

vyjádření bylo Německo, nezbylo žalované, než tyto zajistit podle § 129 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 nařízení Dublin III. Žalovaná poukázala na to, že svým výše popsáním chování projevili despekt k platnému právnímu řádu v azylové oblasti, včetně neochoty respektovat povinnosti jim vyplývající z práva EU. Po zhodnocení všech informací (včetně vyjádření samotných žalobců) žalovaná dospěla k závěru, že žalobci nebudou respektovat rozhodnutí o přemístění dle nařízení Dublin III, rovněž na území ČR nesetrvají do konečného rozhodnutí o předání a nelegálně vycestují do SRN, kde opětovně požádají o mezinárodní ochranu. Z tohoto vyplynulo rozhodnutí žalované o zajištění žalobců, jako jediného účinného kroku k zajištění plnění závazků ČR vůči EU, když tato nemůže připustit, aby do jiných zemí EU z ČR cestovali cizinci bez platných víz a pobytových oprávnění.

Žalovaná poukázala na to, že Maďarsko je plnoprávný člen EU a pro ČR a další státy EU je bezpečnou zemí. Úvahy žalobců o dalším postupu maďarských orgánů a případném předání žalobců do Srbska žalovaná označila za čiré spekulace a předjímání budoucích rozhodnutí. Žalovaná si je vědoma toho, že v polovině roku 2015 čelilo Maďarsko přílivu emigrantů a žadatelů o azyl, kteří berou tuto zemi pouze jako tranzitní zemi. Vzhledem k účinnosti přijatých kroků se aktuálně příliv nových migrantů na území Maďarska snížil a v důsledku toho se snížilo i zatížení azylového systému novými případy. Současně poukázala na to, že ani zařazení Srbska nařízením maďarské vlády mezi bezpečné země není porušením čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a že dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., považuje Srbsko za bezpečnou zemi původu i ČR. Žalovaná zdůraznila, že žalobci zmíněná zpráva UNHCR o azylovém systému Srbska poskytuje informace o azylové proceduře z let 2008 – 2012, tj. nejde o zprávu aktuální, tudíž je nevypovídající o současné situaci v Srbsku. Žalovaná rovněž poukázala na chování žalobců a rozpory v jejich vyjádření, když ti nejedli sami uvedli, že o azyl v Maďarsku ani žádat nechtěli, ale současně uváděli, že z přijímacího tábora odešli jen proto, že dostávali jedno jídlo denně (bez uvedení sestavy a velikosti porcí). K důvodům opuštění vlasti žalobci shodně uvedli, že je někdo chtěl obvinít ze zabití, kterého se nedopustili. Bližší informace ohledně svého pronásledování ani jim hrozící újmy neuvedli. Žalobci na území ČR vstoupili nelegálně, sami dobrovolně nevyhledali ochranu a projevili jednoznačně vůli pokračovat do Německa, přitom nedisponují žádnými prostředky k pobytu v ČR, nemají zde možnost zajistit si ubytování (ani zprostředkovaně), nemají zde žádné známé ani příbuzné. Žalobci rovněž uvedli pouze svůj přibližný věk a jeden z nich dokonce uváděl nepravdu o svém věku, v důsledku čeho nelze žalobce jednoznačně identifikovat, když ti to nemají žádané doklady prokazující jejich totožnost. Ze všech těchto okolností došla žalovaná k závěru, že jsou dány podmínky pro zajištění žalobců, když nebylo možno účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem jejich vycestování (absence finančních prostředků, zázemí) a ti to současně projevili úmyslu cestovat dále do SRN. Navíc bylo shledáno vážné nebezpečí jejich útěku, když takto se žalobci již v minulosti chovali. Nadto Maďarsko přímo nesousedí s ČR, pročež se žalobci na jeho území sami nemohou oprávněným způsobem dostat.

Žalovaná připomněla, že řízení o přemístění sama nevede, když orgánem k tomu příslušným je MV ČR, Odbor azylové a migrační politiky, které rozhodne, zda se řízení o navrácení provede či nikoli, popř. převezme odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobců.

K otázce žalobci tvrzeného přetížení maďarských přijímacích a pobytových středisek, žalovaná poukázala na to, že sami žalobci, vyjma stížnosti na poskytování stravy jednou

denně, jiné výhrady ohledně ubytovacích a materiálních podmínek neuvedli. Žalovaná nesouhlasila s názorem žalobců, kteří argumentovali případem M.S.S. v. Belgie a Řecko, když tito sami potvrdili, že byli ubytováni v přijímacím středisku, dostávalo se jim stravy a sami přejímají řešení svých případů, včetně jejich způsobu.

K žalobci zmiňovaným rozsudkům Krajského soudu v Praze žalovaná uvedla, že tyto odkazují na statistické údaje, ze kterých je zřejmá kulminace migrační vlny v polovině roku 2015 a pokles počtu neukončených řízení o mezinárodní ochraně od podzimu 2015. Žalovaná v této souvislosti upozornila, že důkazem přetížení maďarského azylového systému nemůže být skutečnost, že maďarské úřady neodpoví na žádost českých úřadů o převzetí, když dle nařízení Dublin III, absence odpovědi na žádost zakládá fikci vyhovění žádosti.

K tvrzenému nevypořádání otázky možnosti předání žalobců do Maďarska žalobkyně citovala ze svých rozhodnutí ty části odůvodnění, kde vymezila stát, kam mají být žalobci předáni a vyjádřila se k možnosti předání žalobců s ohledem na neexistenci překážek tomu bránících.

Žalovaná rovněž poukázala na to, že se zabývala otázkou existence vážného nebezpečí útěku, kdy konstatovala neoprávněnost pobytu žalobců a citovala z odůvodnění svých rozhodnutí závěr o existenci vážného nebezpečí útěku s ohledem na skutečnost, že žalobci jednoznačně usilují o vycestování do Německa. K tomu dále žalovaná uvedla, že není povinna odkazovat nebo citovat ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když toto ustanovení stanoví povinné podmínky zajištění a žalovaná srozumitelně vyjádřila v odůvodnění svých rozhodnutí, v čem konkrétně toto nebezpečí shledává, kdy nadto je z předchozího jednání žalobců zcela zřejmý úmysl dále nelegálně cestovat do Německa, když v Maďarsku nevyčkali konečného rozhodnutí o jejich žádostech o mezinárodní ochranu a lze tak předpokládat, že nevyčkají ani rozhodnutí o přemístění.

Pro úplnost žalovaná uvedla, že v případě nezl. žalobce c), který původně uváděl jiné datum narození, dle kterého byl považován za zletilého, byl tento propuštěn ze ZZC a následně umístěn s bratry jako ubytovaný cizinec. Rovněž bylo dne 31.5.2016 vydáno nové rozhodnutí o zajištění, kde je žalobce c) uveden jako účastník řízení o zajištění žalobce a), když vyšlo najevo, že se jedná o osobu mladistvou.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobci nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami. Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správních spisech žalované, které měl soud při svém rozhodování k dispozici a z nichž vycházel.

Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí ve vazbě na nemožnost předání žalobců do Maďarska, resp. nepřekoumatelnosti rozhodnutí žalované v části týkající se možnosti předání žalobců a nepřekoumatelnosti rozhodnutí v části týkající se existence vážného nebezpečí útěku žalobců.

Soud v prvé řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z toho, že každý z žalobců žalobou napadá jen rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla o jeho zajištění, resp. rozhodnutí, jehož adresátem (účastníkem řízení, v němž bylo vydáno) tento žalobce byl. Tento závěr soudu vyplývá ze skutečnosti, že žalobci [vyjma nezl. žalobce c), který byl účastníkem řízení zahájeného rozhodnutím žalované ze dne 31.5.2016] nebyli sobě navzájem účastníky řízení o zajištění, v rámci žalobních námitek ani netvrdí, že těmito být měli resp., že byli tímto postupem správního orgánu přímo zkráceni na právech, která jim přísluší, a to způsobem, majícím za následek nezákonné rozhodnutí. Podání jedné (společné) žaloby vyplývá ze shodných žalobních námitek, což odpovídá shodnému skutkovému stavu a shodných odůvodnění jednotlivých rozhodnutí žalované. Soud při posouzení jednotlivých společně projednávaných věcí vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury.

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

V ustanovení § 129 odst. 4 téhož zákona jsou definována zákonná kritéria pro zajištění cizince (dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí), kdy podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud „cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“ Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí následující.

Otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, z nějž vyplývá, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami

správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a (jak konstatoval i první senát v rozsudku ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS) učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2015, č.j. 5 Azs 236/2015 – 34, tento konstatoval, že správní orgán pochybil, když se opomněl vypořádat s výpovědí cizince, podle které se nemohl vrátit do země původu (Iráku) z důvodu válečného stavu. Obdobný závěr učinil i v rozsudku ze dne 10.2.2016, č.j. 5 Azs 226/2015-59.

Oproti výše uvedenému však v nyní projednávané věci žalobci před vydáním napadených rozhodnutí žádné konkrétní důvody, pro které by nemohli předání do Maďarska, neuvedli (když takovým důvodem zcela zřejmě není tvrzení, že zde dostávali jídlo jednou denně). Žalovaná pak závěrem svého rozhodnutí shrnula, že jí není známa existence překážek, které by bránily předání žalobců do Maďarska. Žalovaná v této věci hodnotila nashromážděné údaje a zároveň vycházela ze skutečností zjištěných z výsledků žalobů, z jejichž tvrzení nevyplynuly žádné individuální skutečnosti nasvědčující tomu, že by předání nebylo možné. Konstatování žalované, že v době rozhodování o zajištění jí nejsou známy žádné překážky, pro které by realizace předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství nebyla možná a reálná, potom nelze vnímat jinak, než jako vyjádření předběžné povahy posouzení překážek předání v rámci rozhodování o zajištění žalobců. Jinými slovy, žalovaná pouze konstatovala, že překážky vycestování posoudila předběžně v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o zajištění, když jejich závazné zhodnocení se uskutečňuje v předávacím, k němuž je příslušný Odbor azylové a migrační politiky MV ČR. Podstata argumentace žalované je z kontextu jejich rozhodnutí zřejmá. Je třeba poznamenat, že takovéto předběžné posouzení, byť v daných případech velmi obecné, je pro účely zajištění ještě akceptovatelné (být na hranici toho, co ještě lze považovat za dostatečné). S ohledem na uvedené, soud shledal námitky žalobců týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k otázce možnosti realizace předání do Maďarska nedůvodnou.

S ohledem na žalobní námitky soud dále posuzoval projednávanou věc v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Aplikací uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu na danou věc, pak soud dospěl k závěru, že Maďarsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci

mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal stanovisko výslovně požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska. K tomuto soudu poukazuje i na aktuální usnesení Ústavního soudu ze dne 12.1.2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, které se vztahuje k obdobné problematice (státem příslušným k podané žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení č. 604/2013 bylo určeno Maďarsko, řešena byla otázka nepřiznání odkladného účinku žalobě soudem), v němž Ústavní soud posuzoval, zda v případě stěžovatele jeho přemístění do Maďarska mohlo založit namítané porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Ústavní soud „připomněl svoji ustálenou judikaturu, souladnou s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek jeho velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakchel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, dostupný též v časopise *Soudní judikatura - Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva* č. 2/2015, str. 69, a tam citovaná judikatura), dle níž vyhoštění cizince může vést k porušení článku 3 Úmluvy, jestliže existuje důvodná obava, že daná osoba bude v přijímací zemi vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Za takových okolností vyplývá z článku 3 Úmluvy povinnost nevyhostit jednotlivce do této země [srov. např. náleze ze dne 10. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 2462/10 (N 221/59 SbNU 195) a v něm citovaný náleze ze dne 30. 1. 2007 sp. zn. IV. ÚS 553/06 (N 17/44 SbNU 217)]. Mučení, nelidské či ponižující zacházení musí dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah článku 3 Úmluvy. V případě stěžovatele se sice nejednalo o vyhoštění, jak bylo výše již poznamenáno, nicméně Ústavní soud je toho názoru, že není zásadní důvod shora uvedené judikaturní závěry neaplikovat i na případy "přemístění" žadatele o azyl podle shora citovaného Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Z odůvodnění ústavní stížnosti je zřejmé, že stěžovatel ve vztahu k přemístění do Maďarska a z toho plynoucí hrozby porušení článku 3 Úmluvy, pouze opakoval svá tvrzení již uplatněná v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ve správní žalobě, s nimiž se správní orgán i správní soud v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně a ústavně relevantním způsobem vyrovnaly. Ústavní soud tudíž sdílí jejich přesvědčení, že stěžovatel neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp. že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky, pramenící např. ze zdlouhavosti identifikační procedury, nedostatečné kapacity přijímacích zařízení a životních podmínek v dostupných zařízeních.“ Závěry citovaného nálezu lze aplikovat i na případ žalobců, kteří neprokázali, že v případě jejich předání do Maďarska hrozí, že se ocitnou bez adekvátní materiální pomoci, resp. v situaci extrémní chudoby, když pro takový závěr zjevně není postačující vyjádření žalobců, že se jim dostávalo jednoho jídla denně. Námitku, že jim nebylo poskytnuto ubytování, žalobci neuplatnili (naopak z jejich vyjádření vyplývá, že toto měli zajištěno) a netvrdili ani další nedostatky ohledně svého materiálního zajištění v Maďarsku. Jako nepřihodný soud proto hodnotí i odkaz žalobců na rozsudek ESLP ve věci *M.S.S. v. Belgie a Řecko*, č. 30696/09, ze dne 21.1.2011.

K tomu soud dále uvádí, že je mu obecně znám průběh vývoje situace na hranicích Maďarska se Srbskem a Chorvatskem, tento vývoj byl skutečně na přelomu září a října roku

2015 kritický a azylová zařízení Maďarské republiky byla přeplněná, stát měl problémy se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob přes své území, povětšinou na území Rakouska. Tato situace se však ke konci roku 2015 (říjen a listopad) konsolidovala. V současné době Maďarsko proti návratu žadatelů o azyl ničeho nenamítá a je tak nasnadě, že zcela jistě má potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup ve věcech těchto žadatelů na svém území. Namítaná nereálnost návratu žalobců do země Evropské unie, v níž požádali o azyl, tedy ve světle uvedených skutečností nemůže obstát. Pokud pak žalobci namítali, že v Maďarské republice dochází k systematickému porušování práv azylantů a tato země již tedy z pohledu mezinárodně uznávaných práv cizinců nemůže být považována za bezpečnou třetí zemi, soud zdůrazňuje, že Maďarsko je zemí EU a soud je přesvědčen, že je současně zemí odpovědnou, která po dobu, kdy, jak soud výše uvádí, nemohla potřebným standardům dostát, migranty zpět nepřijímala. Uvedené závěry nemohou být dle názoru soudu vyvráceny ani argumentací žalobců odkazující na zprávy mezinárodních neziskových organizací dokládající zhoršenou situaci v Maďarsku v oblasti azylové politiky a to zejména na podzim roku 2015. Jak již bylo shora konstatováno, koncem roku 2015 se již situace v této zemi stabilizovala. Podle přesvědčení soudu tak nebylo žalobci osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozí zásah do jejich základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Soudu si je přitom vědom žalobci odkazovaného právního názoru Krajského soudu v Praze ze dne 14.1.2016, č.j. 49 Az 109/2015-74, tento však dle jeho názoru není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro soud v dané věci závazný, naopak soud opakovaně připomíná názor Ústavního soudu ČR vyjádřený ve výše uvedeném usnesení ze dne 12.1.2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15 (přístupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobců, že v případě, že žadatele o azyl přichází ze třetí bezpečné země je možno dle maďarské úpravy jeho žádost odmítnout a vrátit jej do této země. Dle vládního nařízení považuje Maďarská republika za třetí bezpečnou zemi i Srbsko, přes nějž prošli i žalobci. Žalobci mají za to, že Srbsko nesplňuje podmínky třetí bezpečné země ve smyslu ustanovení článku 38 procedurální směrnice. Soud uvádí, že mu, stejně jako žalované, nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů o možnosti předání žalobců do Srbska. Nicméně podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, kterou je vázáno i Maďarsko, resp. podle čl. 38 odst. 1 členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle ve směrnici stanovených zásad. Podle čl. 38 odst. 2 procedurální směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že maďarské úřady by museli žalobcům prokázat vazbu mezi nimi a Srbskem, pro jejich předání do této země. Dále soud uvádí, že v souvislosti s nyní posuzovanou zákonností zajištění žalobců není možné po žalované spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince, jež muselo být v daném případě vydáno v rádech hodin, vždy posuzovala, veškeré možné úvahy toho kterého členského státu a presumovala možná rozhodnutí ve vztahu k žalobcům. Soud opět uvádí, že povinností žalované je, aby předběžně posoudila realizovatelnost hlavního účelu zajištění, v daném případě realizovatelnost předání žalobců do Maďarska, což bylo splněno.

Neopodstatněnou soud rovněž shledal argumentaci žalobců, že dalším nedostatkem maďarského azylového systému je možnost věcně projednat žádost o mezinárodní ochranu v tzv. zrychleném řízení, které vyústí v rozhodnutí, proti němuž neexistují účinné prostředky nápravy. Toto má být dáno jednak extrémně krátkými lhůtami k podání žaloby k soudu a absencí odkladného účinku žaloby. V této souvislosti žalobci poukazovali na nálezy Ústavního soudu ze dne 1.12.2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 a ze dne 20.5.2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07. K tomu soud uvádí, že Maďarsko je stejně jako ČR vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. procedurální směrnice 2013/32/EU, nařízení Dublin III, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Maďarské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud dochází v Maďarsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu jsou kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu maďarských úřadů brojit přímo v Maďarsku. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobci argumentují, navíc mohou těžko bez dalšího založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena.

Žalobci dále namítali, že žalovaná své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila ve vztahu k existenci vážného nebezpečí útěku žalobců. Soud k tomu poukazuje na to, že ve všech uvedených rozhodnutích žalovaná uvádí následující skutková zjištění, která mají oporu ve správním spise.

Žalobci cestovali bez platného cestovního dokladu a platného víza. Cílem jejich cesty bylo Německo, kde chtěli podat žádost o mezinárodní ochranu, přitom si všichni byli vědomi toho, že nemají oprávnění zdržovat se na území České republiky. Shodně uvedli, že o mezinárodní ochranu žádali v Maďarsku, ačkoliv to vlastně vůbec nechtěli. Žalobci nemají na Českou republiku žádné kulturní, ekonomické ani sociální vazby (tj. nemají zde žádnou možnost ubytování, ani ve formě příslibu).

Zajištění žalobců bylo realizováno podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť podali na území Maďarska žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaná vzala v úvahu i podstatnou skutečnost, že žalobci nedodrželi podmínky stanovené v řízení o mezinárodní ochranu v Maďarsku a nesetřvali v příjmacím středisku do doby, než bude rozhodnuto o jejich žádostech. Z Maďarska vycestovali vědomi si skutečnosti, že jejich další cesta je nelegální a že porušují povinnosti žadatelů o mezinárodní ochranu. Jak vyplývá ze žalobou napadených rozhodnutí, žalovaná se zabývala konkrétní situací žalobců a rozhodnutí o zajištění odůvodnila jejich konkrétním jednáním při přechodu hranic schengenského prostoru a pobytu v něm. Žalovaná se zabývala i jejich zdravotním stavem, neboť všichni žalobci byli při podání vysvětlení dotazováni na zdravotní stav a všichni uvedli, že je dobrý. Žalovaná správně vyhodnotila, že zásah do soukromého a rodinného života žalobců je přiměřený sledovanému cíli – předání do jiného státu Evropské unie. Žalovaná vzala v úvahu, jak vyplývá z napadených rozhodnutí, že žalobci nemají na území České republiky žádné další rodinné příslušníky, nemají ani žádné známé, kteří by jim mohli poskytnout ubytování nebo finanční prostředky. Žalobci nedisponují dostatečným množstvím finančních prostředků, aby mohli složit finanční záruku. Dále je u žalobců dáno nebezpečí útěku, neboť již nerespektovali podmínky řízení o mezinárodní ochranu v Maďarsku a tuto zemi nelegálně opustili a cestovali bez cestovních dokladů. Žalovaná poukázala na existenci uvedených skutečností a vyvodila

z nich, dle soudu zcela správně, vážné nebezpečí útěku žalobců, neboť lze mít důvodně za to, že pokud nebyla ze strany žalobců dosud respektována opatření orgánů Maďarska (žalovaná výslovně poukázala na to, že již maďarské orgány přistoupili k mírnějším opatřením, když žalobce nezajistili a po podání žádosti o mezinárodní ochranu jim umožnili pobyt na svém území), nebudou jimi respektována ani ve vztahu k orgánům České republiky. Nadto soud připomíná, že za vážné nebezpečí útěku se považuje i pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou (jak je tomu v tomto případě), nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Žalovaná se tedy řádně vypořádala s existencí vážného nebezpečí útěku žalobců, přičemž její zdůvodnění koresponduje s kritérii vážného nebezpečí útěku uvedenými v ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Tato podmínka byla v nyní projednávané věci splněna a napadené rozhodnutí je v této otázce řádně odůvodněné a přezkoumatelné.

Soud na tomto místě znovu opakuje účel a smysl Dublinského systému, a to právo žadatele na meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu pouze jediným členským státem Evropské unie, tzv. „one-chance-only princip“. V souladu s nařízením Dublin III je každý členský stát Evropské unie, společně s Norskem, Islandem, Lichtenštejnskem a Švýcarskem povinen určit, který stát je příslušný k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetího státu, příp. osobou bez státní příslušnosti. Kritéria, podle kterých je členský stát určován, jsou obsažena v kapitole III. nařízení Dublin III. Žalobci požádali o azyl v Maďarsku a v rámci řízení podle nařízení Dublin III byl nalezen stát příslušný k meritornímu rozhodnutí o jejich žádosti (tj. stát příslušný k jejich převzetí), když žalovaná při provádění úkonů za účelem ukončení pobytu žalobců na území České republiky zjistila z informačního systému EURODAC, že byly žalobcům v minulosti snímány otisky prstů v Maďarsku z důvodu žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná na základě všech zjištěných podkladů a skutečností přistoupila k zajištění žalobců za účelem jejich předání podle nařízení Dublin III, tak jak jí ukládá č. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a § 129 zákona o pobytu cizinců. Ze všech výše uvedených důvodů bylo rozhodnutí žalované o zajištění žalobců shledáno přiměřeným. Žalovaná dostatečně zdůvodnila, z jakých důvodů k zajištění přistoupila. S těmito důvody se pak ztotožnil rovněž soud. Zásah do práv žalobců je pak v porovnání s reálným nebezpečím jejich útěku únosný a přiměřený. Na žalobce nelze pohlížet jako na žadatele o mezinárodní ochranu v České republice se všemi nároky, které k tomu náleží, neboť ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nepožádali v České republice o mezinárodní ochranu, ale požádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Na žalobce se nevztahuje ani přijímací směrnice, neboť jak plyne z čl. 3 uvedené směrnice, její místní působnost je vymezena územím Maďarska, kde žalobci podali žádost o mezinárodní ochranu.

Nad rámec shora uvedeného soud uvádí, že ačkoliv zjistil, že ve vztahu k žalobci a) byla na základě shodného skutkového stavu vydána hned dvě rozhodnutí o jeho zajištění pro účely předání do Maďarska (ze dne 20.5.2016, č.j. KRPU-109922-12/ČJ-2016-040022-SV-CV a dne 31.5.2016, č.j. KRPU-109922-24/ČJ-2016-040022-SV-CV), kdy vydání v pořadí druhého rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že následně bylo zjištěno, že žalobce c) je nezletilý a žádal, aby zodpovědnost za něj převzal jeho bratr – žalobce a), soud se touto otázkou nezabýval, neboť porušení překážky litispendence (res iudicata), resp. zásady ne bis in idem nezakládá nicotnost rozhodnutí, k níž by soud musel přihlížet z úřední povinnosti dle

§ 76 odst. 2 s. ř. s. a žalobci námitku nezákonnosti předmětného rozhodnutí z tohoto důvodu nevznikli. Soud v této souvislosti odkazuje na závěry Ústavního soudu, který dovozuje, že na okolnost překážky věci pravomocně rozhodnuté je třeba nahlížet z pohledu zákonnosti postupu správních orgánů (viz Nález Ústavního soudu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 86/998) a na rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, který považuje překážku věci pravomocně rozhodnuté za vadu řízení před správními orgány s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, ale nikoliv již za natolik zásadní vadu řízení, jež by způsobovala nicotnost správního rozhodnutí, resp. následného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2008, č.j. 7 Afs 68/2007–82, obdobně rozsudek ze dne 24.1.2006, č.j. 2 Afs 31/2005–57, rozsudek ze dne 15.9.2005, č.j. 5 Afs 223/2004, rozsudek ze dne 30.3.2006, č.j. 8 Afs 34/2005–55, rozsudek ze dne 8.2.2006, č.j. 1 Afs 32/2005–44, či rozsudek ze dne 17.3.2008, č.j. 5 Azs 52/2007–168). Ze závěrů učiněných výše ve vztahu k překážce res iudicata lze vyjít i při hodnocení porušení zásady překážky litispendence (shodně např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4.5.2004, č.j. 52 Ca 23/2003–104; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2008, č.j. 2 As 43/2005–79).

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodnými, neboť žalovaná vycházela z objektivně zjištěných skutečností, skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí jsou taktéž přiměřeně odůvodněna dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadených rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani nařízení Dublin III, a proto soud žaloby podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výrocích rozsudku ad I. až ad V. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad VI. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová